

Sygn. akt II Cz 431/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący : SSO Piotr Starosta (spr)

Sędziowie : SO Bogumił Goraj

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela : **Banku(...)S. A.w K.**

przeciwko dłużnikowi: **A. P.**

na skutek skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w Bydgoszczy S. J. w sprawie KM 2832/12 w zakresie

przeprowadzenia czynności oględzin lokalu w toku egzekucji z nieruchomości.

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 kwietnia 2013 r.

sygn. akt XII Co 1572/13

postanawia:

odrzuć zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 431/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy - XII Wydział Cywilny umorzył postępowanie wywołane wniesioną przez dłużnika A. P. w dniu 4 kwietnia 2013 r. (sygn. akt XII Co 1572/13) skargą na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy S. J.. Skarga dotyczyła przeprowadzenia oględzin lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w B., w toku egzekucji z nieruchomości w sprawie KM 2832/12.

W uzasadnieniu swojego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, iż dłużnik wystąpił z kolejną skargą na czynności wymienionego wyżej komornika. Skarżący zarzucał, iż sposób prowadzenia egzekucji w powyższej sprawie jest dla niego nadmiernie uciążliwy, gdyż dobrowolnie dokonuje on częściowych spłat zadłużenia na rzecz wierzyciela. Sąd Rejonowy zważył więc, że zaskarżona czynność została już przed datą orzekania przeprowadzona (tj. w dniu 3 kwietnia 2013 r.) iw ówczesnym stanie rzeczy, zdaniem tego Sądu, nie było już możliwości udzielenia dłużnikowi ochrony prawnej. Miałoby to miejsce nawet wówczas, gdyby jego skarga okazała się zasadna. W związku z tym, Sąd Rejonowy

uznał, iż postępowanie w spornym przedmiocie stało się zbędne i na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie wywołane wniesioną skargą.

Na powyższe postanowienie dłużnik A. P. wniósł zażalenie do tutejszego Sądu. Podniósł, przy tym, iż dokonuje on częściowych, uzgodnionych z wierzycielem, spłat zadłużenia. Podkreślił także, że z pouczenia zawartego w zawiadomieniu o zamiarze dokonania przedmiotowych oględzin wskazano mu, iż w ciągu 7 dni od dokonania tej czynności może on wnieść skargę, co też uczynił. Skarżący powoływał się również na okoliczności związane z uciążliwością i kosztami prowadzonej przeciwko niemu egzekucji, a dodatkowo na pewne jego ustalenia czynione z wierzycielem. Dłużnik wniósł o potraktowanie sprawy zgodnie z procedurą.

1

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Na wstępie należy podkreślić, iż stanowisko skarżącego jest słuszne tylko o tyle, o ile zarzuca on sądowi I instancji istotne wady sentencji i uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. W omawianym przypadku, Sąd Rejonowy mylnie umorzył postępowanie, uznając iż rozpoznanie skargi na czynność, która już się dokonała, staje się nolens volens bezprzedmiotowe. Stanowisko takie nie może się spotkać z aprobatą Sądu Okręgowego, gdyż kontrola prawidłowości i legalności przeprowadzenia tej czynności mogła być przez sąd dokonana także następczo.

O odrzuceniu rozpatrywanego środka odwoławczego decydowały jednak względy natury formalnej.

Zgodnie z treścią art. 767[4] § 1 k.p.c, zażalenie na postanowienie sądu w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje tylko w wypadkach wskazanych w ustawie. Wśród licznych przykładów takich postanowień, znaleźć możemy - co najwyżej -zaskarżalne postanowienie o odrzuceniu skargi na czynności komornika (art. 767[3] k.p.c), brak tutaj jednak wyraźnej podstawy do zaskarżenia innego rozstrzygnięcia sądu w przedmiocie skargi (niezależnie od tego, że sąd taki orzeka wówczas jako sąd pierwszej instancji - por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r., III CZP 28/2010, LexPolonica nr 2252613). W przepisach części trzeciej k.p.c. (dotyczących postępowania egzekucyjnego), nie znajdziemy więc podstawy prawnej do zaskarżenia omawianego postanowienia.

Postępowanie wywołane wniesioną skargą ma jednak charakter incydentalny, toczy się niejako obok właściwego postępowania egzekucyjnego, w związku z tym ewentualne zastosowanie mogłyby tu znaleźć ogólne przepisy dotyczące zaskarżalności postanowień (por. tezę wyżej cytowanego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r.). Jednak również w tych przepisach brak jest podstawy prawnej zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, wydane na skutek rozpoznania skargi na czynności komornika. Nie jest to przecież, w żadnym wypadku, postanowienie kończące postępowanie w sprawie, o którym mowa w art.

2

394 § 1 zd. pierwsze k.p.c. W dalszej części tego przepisu wskazane są inne postanowienia, niż kończące postępowanie w sprawie, na które służy zażalenie. Niemniej jednak, brak tam wskazania na rozstrzygnięcie w przedmiocie omawianej skargi.

Ostatecznie należy zatem zauważyć, iż postanowienie wydane na skutek rozpoznania skargi na czynności komornika jest orzeczeniem niezaskarżalnym, gdyż nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego w rozumieniu art 828 k.p.c. a więc środek odwoławczy na takie postanowienie nie przysługuje.

Wedle treści przepisu art. 373 k.p.c, stosowanego odpowiednio do postępowania zażaleniowego z mocy art. 397 § 2 k.p.c, Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jeżeli ulegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Zgodnie z przepisem art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c, sąd pierwszej instancji odrzuca na

posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

W związku z powyższym, zażalenie skarżącego należało odrzucić jako niedopuszczalne z mocy ustawy, na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c, art. 397 § 1 - 2 k.p.c oraz art. 767[4] § 1 k.p.c.